

IAN.Edebiyat

AYLIK EDEBİYAT VE SANAT DERGİSİ

Haziran, 2016

FİYAT: 15 TL

N°5 Şiir – Liman Mehmetcihat; *Günlük* – Orhan Duru; *Sandık içi* – Nâzım Hikmet; *Matine* – Orhan Kemal; *Öykü* – Çağrı Çağ Sığircı, Berkan M. Şimşek, Orçun Ünal, Hande Ortaç, Aylin Sökmen; *Röportaj* – Gürsel Korat, Lorin Stein, Emine Sevgi Özdamar, Barış Acar; *Odak Yazar* – Ayşe Sarısayın

Yazı (n)

Sayı 5

Nehaber

Şiir

Liman Mehmetcihat Meksika Açmazı 10

Günlük

Orhan Duru 14

Yazı

Enis Batur	Fikir Babalığı	11
Küçük Iskender	Laf Kumpanyası / Zira haz zındandır buyurdu haziran	12
Ömer Erdem	Kendini yormanın vakti geçti	15
Sanem Sirer	Salya sümük hayatlar	20
Armağan Ekici	Kazancakıs ve bugün	24
Doğan Yarıcı	Pufl	28
Nazlı Karabıyıklıoğlu / Yolda Yazar	Yalnız adamın şarkısı	39
Ferhat Özkan	Bir okurun Çehov sevgisinin üç sebebi	42
Gökhan Yavuz Demir	'Dumézil çok yaşanmış'	60
Seçil Epik	Tersine bir dönüşüm: Aksak adımlarla Beyoğlu'na doğru	67
Şebnem Şenyener	Beyaz yeledir Thetis'in atlıları	82
Alper Beşe	Modern(şiir)den Erol Akyavaş'a bakmak üzerine notlar – I	86
Murat Can Kabagöz	Bugün yazılacak hiçbir şey yok	90

Röportaj

Çağlayan Çevik	Gürsel Korat: 'Felaketi bekleyenlerle bekledim felaketi'	16
Fırat Demir	Okyanus Aşın / Lorin Stein	36
Eda Ağca	E. Sevgi Özdamar: 'İnsan önce kendi canını yakmak için yazıyor'	76
Asuman Susam	Barış Acar: 'Yıkamak için kurulacak sistemler üretebilmeliyiz'	92

Öykü

Çağrı Çağ Sığircı	insan mı? pek severim	19
Berkan M. Şimşek	22. Yüzyıl Edebiyatının İnşası	31
Orçun Ünal	Quartet	44
Hande Ortaç	Musabaka	64
Aylin Sökmen	Bu Bir Cenaze Değildir	80

Sandık İçi

Nâzım Hikmet'in Moskova Radyosu Konuşmaları	34
---	----

Çoklu Bakış / Orhan Pamuk – “Kırmızı Saçlı Kadın”

Bella Habip	Babayı öldürmek mi, babayı yaratmak mı?	46
Soner Sezer	“Kırmızı Saçlı Kadın”, ‘saf ve düşünceli’ Orhan Pamuk	50

Matine / Orhan Kemal

Zeki Coşkun	Kemal'lerin en kemali	56
-------------	-----------------------	----

Kara Kıtadan Sesler

İpek Şahbenderoğlu	‘Yanalım o zaman. Yok olalım, kül olalım’	70
Melike Koçak	Birkaç uyumsuz büyüme hikâyesi	73

Tadımlık

Kurt Vonnegut / “Kör Nişancı”	96
-------------------------------	----

Odak Yazar: Ayşe Sarısayın ve kitapları

Röportaj ve yazılar: Arzuhan Birvar, İpek Bozkaya, Ezgi Bilgi Gümüş, Cansu Özyurt	98
---	----

Müsabaka

HANDE ORTAÇ

"Öl-dür! Öl-dür!"

17:00

Pencereden içeriye sadece aralık ayının ayazı değil dışardaki kalabalığın vahşi cıgılları da doluyordu. Biraz hava almak, zihni temizlemek, bir an için her şeyi unutmak mümkün değildi. Kadın pencereyi açtığı gibi kapattı. Hastane odası tekrar ölümlü mücadele eden adamın tekdüze nefesiyle, mekanik kalp sesiyle ve başında bekleyenlerin ağır kokusuyla doldu. Sıkıntıyla bekleme hali vücutlarında bir yağ katmanına dönüşmüştü. Kadın susuz kalarak sarımsı kalçalarını sandalyeye yerleştirirken kel ve gözlüklü hakem, ceketiyle göbeğini örttü. Takkeli ve gözlüklü imam duasının son satırlarını diğerleri tarafından duyulacak şekilde mırıldandı. Tam bu sırada odanın kapısı açıldı. Oda bu sefer de patlayan flaşların çığ ışıyla doldu. Ertesi gün, tavşan yuvasından çekilmiş gibi karanlığın içinden kırmızı kırmızı parlayan 3 çift gözün ve borulardan suratı seçilemeyen bir hastanın gözüktüğü fotoğrafın üstünde şöyle bir başlık vardı:

BÜYÜK PİŞMANLIK!

YÜZ BİNLERCE KİŞİNİN HAYATINI ETKİLEMESİ
BEKLENEN KARARDAN HEMEN ÖNCE

Kapının açılmasıyla birlikte bir herif içeri daldı. İzbandut gibi iki güvenlik görevlisi tarafından dışarı atılmadan hemen önce "Kocanın fişini çek!!! Hep birlikte huzura kavuşalım," diye bağırdı. Herif ensesinden tutulup dışarıya atılırken tüm ışık ve hareket de onunla beraber odayı terk etti.

"Hiç vazgeçmeyecekler değil mi? Allah kahretsin!" diye söylendi kadın.

"Evladım, Allah'ın desteğine en çok ihtiyacınız olduğu bir zamanda, O'nun adını belayla anmayalım."

"Rahip misin imam mısın amca sen? Hadi duanı et! Aklımı kaçıracağım zaten."

İmam derin bir nefes alıp içinde kirlittiği havayı keskin bir *Hasuphannallah!* la dışarı attı.

Aklındaki her şeyi susturmak istedi kadın. Düşünmeyi reddetti. O reddettiğiçe düşünceler kafasına üşümeye ve beyninin içine sıçmaya devam etti. Kafasını boşaltmak istiyordu. Kalbinin sesini duyabilecek kadar sessizlik istiyordu. Ne kalbi ya? Aslında bir kaçış yolu bulmanın peşindeydi. Yeter ki bu kararı vermek zorunda kalmasin. Bütün kentün yükü omuzlarındaydı. Bu da binlerce insanın kaderi demekti. Oysa odaklaması gereken kocasının hayatı olmalıydı. Onu düşürdükleri durumda tek bir hayata karşılık binlercesini hesap etmek zorundaydı. Herkes sadece kendi hayatından sorumluyken ve bunu yaşamayı bile beceremezken nereden çıkmıştı bu. Neye karar verirse versin hata yapacaktı, biliyordu. Her şeyi baştan düşünmeye ihtiyacı vardı. Belki binlerce kere daha. Günlerdir takım elbisesiyle hastanın başında oturan, arada bir tuvalete gitmek dışından asla nöbeti bırakmayan bu sorumluluk delisi hakeme dönüp "Seçeneklerim neler?" diye sordu. Herkesten nefret ediyordu.

"Daha önce de anlattığım gibi..."

"Anlatmak için buradasınız."

"Tekrar tekrar düşünmek sizin hakkınız tabii. Gece yarısına kadar vaktiniz var. Yaklaşık 7 saat. Saat tam on ikiyi vur-

duğunda kocanız bu terör saldırısı sırasında aldığı hasardan dolayı, bir şekilde, ölürse rakip şehrin kayıplarıyla sayımız eşitlenecek ve..."

"Kayıp da ne demek? Ölü! Düpedüz ölümlerle ölümleri yarıştı- rıyorsunuz sonra da ağzınızı büzüp kayıplarımız diyorsunuz. Peki çok saygın bürokrat beyefendi,"

"Esağfurullah..."

"...o şehirdeki ölümlerle buradakilerin sayısı eşitlenince ne olacaktı peki?"

"Büyük ödül iki kent arasında bölüşürülecek. Eğer saat gece yarısını geçtiğinde kocanız hâlâ nefes alıyorsa müsabaka- kayı, hadi sizin dediğiniz gibi olsun, bir ölü farkla diğer şehir kazanmış olacak."

"Kocanın nefes aldığı pek söylenemez. Makineye bağlı işte. Öldü sayılır."

"Bir açıdan haklısınız ama teknik olarak da yaşıyor. Öldü sayılır ama halen hayatta."

"Kafanız benden daha karışık."

"Hayır kafam karışık değil, eşiniz henüz ölmedi. Ama bu teknik olarak hayatta olduğu gerçeğini de değiştirmez. Yani makineler olmasa şu anda hayatta olması imkânsız. Benim görevim saat 12'yi vurduğunda kocanızın teknik olarak nefes alıp vermediğini kontrol etmek."

"Evladım makineler sayesinde can henüz bedeni terk et- miş değil. Makineler sustuğunda bu genç adamın ruhu on dakika içinde vücudunu terk edip sonsuzluklar alemine geçec- ek. Onu bu hâle getiren bizler değiliz fakat ruhuyla bedeni arasındaki bu incecik bağı korumak ya da koparmak bizim elimizde. Yani makineleri susturmak demek bu yavrumuzu öldürmek demek. Bunu sakın unutma."

"İmam efendi merak etme, tam olarak ne olacağını çok iyi biliyorum."

18:00

Kocasından nefret ediyordu.

O korkunç bomba patladığında ve insanlık tarihinin en büyük kıyımlarından biri gerçekleştiğinde kocası onun yanında olmak yerine o orospunun sıcacık koynundaydı. Yok yok, o orospunun altındaydı. Bomba önce şehri koca bir alev topunun içine almış sonra da her yere akışkan lav kütleleri yaymıştı. Usulca duvarları yalayıp merdivenleri turmanan, kapıların altından geçip erişebildiği her canlı eti yakıp yok eden bu en son teknoloji ölüm makinesinin denediği ilk şehirde yaşıyorlardı. Saldırıdan günler sonra bile yanık et kokusu dağılmamış, hayatta kalan şanslı azınlık ağzlarına bezler kapatarak yıkıntıların arasında dolanmak zorunda kalmışlardı. Alev kocasını ve sevgilisini yaladıığında o orospunun ılık teni sayesinde kocacığı *yam*-hayatta kalmayı başarmıştı. Arafta sıkışmıştı. Başına kalmıştı, bu kentün başına kalmış- tı. O kadının, kocasının üstüne kapaklandığını ve böylece adamın hayatını kurtardığını düşünüyorlardı. Oysa kocası kansının üste çıkmasını hiçbir zaman sevmemi.

Adamın vücudunu kadının kalıntılarında temizledikten sonra artanları toparlayıp bu hastane odasındaki aletlere bağlamışlardı. Sevgilisi o kadar parçalanmıştı ki varlığı, et-

rafa saçılmış etlerden yapılan birtakım testlerle ancak ortaya çıkmıştı. Bir de pembe ojele bir tek tırnak kalmıştı. Bir tane tırnakçık. Karıcık, onlar yatakta altı üstü düzüşürken şehir diğer ucundaki evlerinin banyosunda ağlıyordu. Küvet sayesinde kurtulmuştu. Alevler banyonun hiçbir duvarına temas etmeyen küvetin üstünden geçmiş, içindekine dokunmamıştı. Her deliğe girip etleri yakan o korkunç bombadan küveti siperi ederek kurtulmuştu. Alevlerin üstünden şelale gibi aktığını, tüylerini yaladığını ve yaktığını, kendisini tutsu- lediğini hissetti. Ama akıp gitti. Başka bir avın peşinden. Sinsi ve yıkıcı ve acımasız.

"Allah'im, imam efendi şükür ya şükür, hayatta olmam bir mucize!"

Eğer o orospu olmasaydı kocasıyla, o bok herifle, ikisi de ölmüştü çoktan. Yatakta ya da salonda olacaktı. Yatağın iki ucunda ya da koltuğun en uzak köşelerinde oldukları için birbirlerine siper olamayacaklardı. O genç, fütursuz, eğlen- celi, hayat dolu, seksi ya da neyse işte o kadın ölmüş, sıkıcı, mutsuz bu ikisini berbat bir durumda bırakmıştı. Onları tüm insanlığın karşısında baş başa, yalnız koyuvermişti. Karşısında yatan kocası hakkında bir şey hissetmediğini fark etti. Hâlâ hayatta olma şansı olan bir insan. İnsancık! Eninde sonunda bir şehir dolusu insana karşılık bir kişinin hayatı mevzu bahis- ti. Her iki türlü karar onun için hayat boyu travma demekti. Oturduğu sandalyeden bir hisimla kalktı ve biraz hava almak için odanın perdelerini açtı. İşte o zaman hastanenin önün- de onun karar vermesini bekleyen binlerce insan olduğunu tekrar idrak etti. Perdenin hareketiyle dışarda bekleyenler ayaklandı ve bağırma başladı.

"Fi-şi çek!.. Fi-şi çek!.."

Canı çıkıyormuşçasına bağırın gruba başka bir grup taşı sopalı saldırdı. Birilerinin kafası kırılıyordu. Kafatası kemi- ğinin çatırısı rüzgârla kadına kadar taşındı. Yaşananların acısıyla alt dudağı şişti kadının. Parmağı kapiya sıkışmış gibi gerçek bir acı. Hemen perdeyi kapattı. Yerine döndü. Eğer kocasının fişini çekerse onun peşine düşüp sırf kocasını öldürdüğü için onu da öldürecek çok büyük bir grup daha vardı. İnsan hayatının kutsal olduğunu kendilerine düstur edinmiş, gerektiğinde vahşi olabilecek bir grup. Kocasını öldürmezse de şehrin masum insanları, kendi hayatlarına karşı oynanan bu kumar karşısında zıvanadan çıkıp onu yine de öldüreceklerdi. Aslında her zaman kaybedecek olan oydu. Yatakta borularla hayatta tutulan kocasının bile yüzde elli şansı varken hem de. Onu acımasızca aldatan, umursamayan, dünya yansa bile umuru olmayacak bu herifin bile. Tuvalete girdi. Kapiyı ardından sinirle çarptı.

19:00

"Öl-dür! Öl-dür! Öl-dür!"

Bir nefes sigara içmek için gizlice camı aralamış perdenin ardından aşağıdaki kalabalığı izlemeye başlamıştı. Kalabalık gözü dönmüş caniler gibi bağırıyordu.

"Öl-dür! Öl-dür!"

Kadın sigarasından derin bir nefes çekti ve aşağıdan fark edilmemesini umarak yamulttuğu ağzının kenarından duma- nı usulca dışarı üfledi. Şehirde kalan son lüks belki on kişinin paylaştığı bir paket sigaradan kendine düşen günde bir adet- ti. Köküne kadar içmişti. Bir de hastanede plastik bardakların dibinde iki yudum kahve dağıtılyordu. Süt ya da şeker gör- mayeli çok zaman olmuştu. Uzun süredir bir yerlerde savaş vardı. Hiç bitmeyen bir sürü savaş, saldırı, ölüm. Kimin kime karşı olduğunu çoktan unutmuşlardı. En sonunda da bu çok bilinmeyenli denklemin yolu şehirlerine düşmüştü, kuvvette zırlarken ve bir yandan da kasıklarını traş ederken.

Aşağıdaki kalabalığa son bir kez daha baktı. Artık iyice karanlık çökmüş ve hava soğumuştü. İnsanlar ateşten o ka- dar korkar olmuşlardı ki aralık ayının en karanlık ve soğuk günlerinden birinde bile ısınmak için kalabalığın aralarına serpiştirilmiş bidonlarda yanan ateşin çevresini saracakları-

na, ancak alevlerin etrafında mesafeli halkalar oluşturabil- mişlerdi. Hepsinin en sevdiği ve en nefret ettikleri aynı ateşle yanıp gebermişti. Geriye yırık pırık kumaşların ara- sından gözüken sefil bedenleri kalmıştı. Boş gözler ve anlam taşımayan yüzlerle adet yerini bulsun diye bağırıyorlardı. Yapabilecekleri pek bir şey kalmamıştı. Hele umut, hiç. Sa- dece çabalayacak güçleri ve çabalamalarını gerektirecek bir amaçları vardı. Bu akşam ne olursa olsun hepsinin kendisiyle birlikte öleceklerini hissetti kadın. Bu evrende ve bu acıların arasında yalnız değildi. Evet şükür ki acıda yalnız değildi. Şişen dudaklarını emdi.

"Böyle saçma bir yarışma olur mu? İnsanlarla dalga ge- çiyorsunuz resmen? Sen, hey hakem bozması, şahit misin hakem misin nesin, sana diyorum, duyuyor musun beni?"

"Buyurun hanım efendi?"

"Hanım efendiliğimiz filan kalmadı, kes traş! Böyle yarış- ma mı olur ya? Ölüm yarışılır mı?"

Devleterarası Barış Konseyi'nin temsilcisi yerinde hafifçe doğruldu. Kafasını sağa doğru yatırdı ve gözlerine merhamet yüklü bir bakış yerleştirdi. Bu durumu 'ah hanfendi hanfendi, bu ne saflık' der gibiydi. 'ah siz her şeyi bildiğini zanneden ama bir boktan haberi olmayan zavallı halk parçaları' diye sessizce başlayıp devam etti. "Bu soruların cevapları çok kri- tik. Tane tane cevap vermek en doğrusu. Konsey ve onun ilk elden temsilcisi olarak ben, cümlelerimizi hep çok dikkatli kurmaya çalıştık sayın bayan. Hem de en başından beri."

"Lafı ağzında geveleyip durma."

"Kısaca konseyin yapmaya çalıştığı ölümü değil hayatta kalma mücadelesini ödüllendirmek. Bu kadar savaş ve yıkım içinde kurulumuzun da gücü her şeye yetmiyor. Gönül ister ki savaşla yıkılan her şehri baştan inşa edebilelim."

"Savaşı durdurun işte, bu kadar basit!" Kadın bunu söyle- dikten sonra adamın yüzündeki 'Sen kim dünyanın denge- lerini konuşmak kim?' bakışını yakalayıp kalbi kırık elindeki tek kozu kullanarak "Yani buna gücünüz yok mu?" diyerek son darbeyi indirdi.

Adam hiç orali olmadan pişkin pişkin senaryosundaki ez- berlenmiş repliklerini sıraladı. "Bütçemiz sadece bir kente yardım etmeye yetiyor. İnsanlara elimizdeki kıt kaynakları kullanarak hayatta kalmaya geçecek bir umut aşlamak iste- dik."

"Öl-dür! Öl-dür!"

Dışardan gelen sesleri daha fazla duymak istemeyen kadın kulaklarını tıkadı.

Devleterarası Konsey'in temsilcisi büyük bir coşkuyla de- vam etti. Hatta biraz yerinden kıpırdayıp kalkmış gibi yük- seldi. "En büyük ıstırapı yaşayan, en büyük kayıpları veren kentün hayata dönmesini ve savaş karşısında mücadelenin bir abidesi gibi yükselmesini istiyoruz. Ben buna şahitlik etmek için buradayım ve karar vermek için beş saatünüz kaldı."

20:00

Eskilerin tabiriyle ajans zamanıydı. Televizyondan odanın ortasına doğru uzanan akrep keskin bir hareketle sekizin üstüne zıplarken yelkovan tütrek tütrek on ikiyi vurdu. Kadın bütün yaşanan felaketlere ve ölümlere rağmen zamanın bu kusursuz akışını elinin tersiyle dağıtmak, zamana haddini bil- kusursuz akışını elinin tersiyle dağıtmak, zamana haddini bil- dirmek istedi. Üç boyutlu yayının illüzyonuyla burnuna kadar girmiş olan saatın kollarına atığı tokat, havada anlamsız bir fiskeye dönüştü. Zavallı bir tepkiden başka hiçbir şey değildi. Spiker neredeyse yatağa tünemiş kadar canlı, odadakilerle dize dünyanın dört bir yanında yaşanan felaketleri anlat- dı. Her felaket haberini bir kere okuyordu. Zihninde felaket- lerini rakamlara dönüştürüyor, onları bilgisayardaki bir *excel* sayfasına istatistikî veri olarak kaydediyordu. Ertesi yıl ya da

daha sonraki zamanlarda şöyle konuşacaklardı muhtemelen. 'Bu yaptığımız promosyon, aman, müsabaka sonucunda dünya üzerindeki çatışmaların %60'ından sorumlu olduk. Yok, ay, savaşların yarattığı yıkımın %45'ine merhem olduk. Olduk, değil mi?'

Sayın izleyicilerimiz bu sefer de uzak kıta kentlerinden birinde bir intihar taburu, teşebbüslerinden hemen önce kısıvrak yakalandı. Bu seferki yaratıcı yöntemde intihar gönüllüleri, bir spiral oluşturan şekilde oturmuş ve boyunlarından tülle birbirlerine bağlanmış olarak ele geçirildi. Gönüllüler son anda fikir değiştirip kaçabilecek olanları engellemek için böyle bir önlem aldıklarını söylediler. Bu dizilişe göre aradan çıkmak isteyen kişinin boynundaki telin düğümü yanında oturanların etkisiyle küçülüyor ve kaçak yerinden kalkmadan kafası koparak cezalandırılıyor. Devletlerarası Barış Konseyi tarafından yapılan açıklamada bu intihar girişimi eğer gerçekleşseydi kentin matematiksel olarak müsabakayı kazanacağı açıklandı. Fakat yapılacak incelemelerde saldırının dışsal bir kaynaktan gelmediğinin kolayca kanıtlanacağı, bu durumda da ölüm-lere rağmen kentin ödülü alamayacağı belirtildi. Mikrofonumuzu uzattığımız gönüllüler çocuklarına bir şans yaratabilmek için tekrar bu eylemi deneyeceklerini büyük bir kararlılıkla dile getirdiler. Bu kentin intihar girişimi bu güne dek ödülü almak için yapılan on ikinci girişim olarak tarihe geçti. Konseyin yaptığı son açıklamaya göre halen 2 şehir büyük ödülü almaya çok yakın.

Sevgili izleyiciler, şimdi de sizi çevre ülkelerden birine götürüyoruz. Ülkenin kuzeyinde yer alan bozkırlarda ilk denemeleri yapılan yeni nesil yüksek etkili bir bomba üstüne çalışıldığı açıklandı. Devletler arasında yapılan gizlilik anlaşması nedeniyle detaylı bilgi alamadığımız bombanın, büyük ödülü almak isteyen bir devlet tarafından kendi vatandaşları üstünde denenebileceğinden korkuluyor. Barışa destek vermek amacıyla kurulan ve tüm devletlerden bütçe aktararak oluşturulan fonun barışı desteklemekten çok savaşı tetiklemesine birçok sivil toplum kuruluşu tepki...

Kadın elini yukarı kaldırdı, avucunu açtı ve elini hızla tekrar yumruk yaparak televizyonun kapanmasını sağladı. Odanın ortasındaki spiker, getirdiği görüntü ve ses kirliliğini de alarak ortadan yok oldu.

22:00

Kadın irkilerek uyandı. Sandalyenin tepesinde uyuya kalmış ve tam imam onun üstünü örterken gözlerini açmıştı.

"Saat kaç?!"

"2 saatiniz var hanım efendi," diye cevap verdi hakem. O sırada imam elindeki örtüyle kadının başında kala kalmıştı.

"İmam efendi, üstümü örtmek de nereden çıktı? Benim iyice rahat edip uykuya dalmamı ve karar saatini kaçırmamı istiyorsun değil mi?"

"Çocuğum öyle bir niyetim yok. Sadece çok yorulduğunuz farkındayım ve doğru karar vermek için uğraştığınızı görüyorum. Bunun için biraz dinlenimde bir sakınca görmedim."

"Benim uyuyakalmamı ve karar saatini kaçırmamı ve ve ... beni manipüle etmeye çalıştın resmen."

Bir anda pencere büyük bir gürültüyle kırıldı. Odadakiler korkuyla dört bir yana savruldu. İmam elindeki battaniyeyi başına geçirip yere uzandı. Hakem, o tuvalete gitmek dışında yerinden kalkmayan adam, koltuktan zıplayıp yatağın kenarını kendine siper etmiş, tek hareketle saklanmıştı. Kadın sandalyeden düşmüş sürünerek duvarın dibine ulaşmıştı. Birkaç dakika geçtikten sonra ne olduğunu ancak idrak ettiler. İçeriye atılmış olan koca bir taş parçası odanın ortasında öylece duruyordu. Kadın sığındığı yerden kalkıp pencereye yaklaştı. Aşağıdaki sesler kesilmiş, onlar da pür dikkat kadını izliyorlardı. Bir yandan da gözlerinden yaşlar akıyordu kadının. Çok çok korkmuştu. Kalabalıktakiler de başlarını kaldırmadan sadece gözleriyle yukarı bakarak suçlu küçük çocuklar gibi kadını izliyorlardı. Amaçları meydan okumak değil dikkat çekmekti sadece. Bakışlarıyla daha ne kadar cezalandırılacaklarını hesap etmeye çalışıyorlardı sanki.

Kadın aşağıda bekleyen insan kalabalığına baktı. Sonra da kendine. Sağ kolundaki ikinci derece yanık, pansumanını

değiştirecek temiz bir bez olmadığı için mikrop kapmış ve iltihaplanmıştı. Üstünde yanmaktan kurtarabildiği tek kazagı günlerdir giymekten kokmuştu artık. Gözlerini zorlukla kendisine bakan kalabalıktan kaldırıp ufka dikti. Hastane şehrin biraz dışında, şehri boyu boyunca gören bir tepenin yamacına kurulmuştu. Koca koca apartmanların, sokakların, hayatların yerini yıkıntılar almıştı. Şehrin halen dumanı tü-tüyordu. Soğuk aralık havasıyla çarpışan bombanın sıcaklığı, kentün üstüne bir sis tabakası olarak çökmüştü. Doğduğu ve kentün büyüdüğü, âşık olup aldatılarak paramparça olduğu, arkadaşlarıyla dedikodu yaparak yenilediği, kavga ettiği, deli gibi eğlendiği ve sonra da hayatta olduğu için yakılarak ölümle cezalandırılan şehrin tüm yükünü omuzlarına aldı. Bir anda, insanların bu paraya ihtiyaçları vardı. Bunu sağlayabilecek, yasal olarak bu konuda fikir beyan edebilecek tek kişi oydu. Bunca insanın bir öğün daha fazla yemesi için bile bir fedakârlık yapılması gerekirken bir bireyin sefil hayatını bu kadar üstte tutup da bunun için kararlar bağlamak da nereden çıkmıştı. *Hepimiz birimiz için, birimiz hepimiz için!* filan diye bağırarak geldi içinden. Keşke ölmesi gereken kendisi olsaydı, hemen gözünü kırpmadan bunu yapabilirdi. Jean D'arc gibi ait olduğu toplum için kendini feda edebilirdi.

Kadın gözyaşları içinde imamın dizlerine kapandı.

"Keşke kocam yerine ben ölebilsen,"

Hakem atıldı hemen "Çok üzgünüm bu mümkün değil, ölüm sebebinin mutlaka bu yaşanan saldırı olması gerekiyor. Yoksa o ödülü almak için şehirlerde büyük insan avları başlayabilirdi. Bunu istemedik."

Kadın adamın söylediklerini duymamış gibi konuşmaya devam etti, "ama bunun mümkün olamayacağını biliyorum. Ne olursa olsun yaraların sarılması, biraz umut, biraz barış için bunu yapmalıyım."

"Sadece yarım saat var," dedi hakem.

"O halde hemen doktorları çağıralım."

23:57

Son nefes beklediklerinden de hızlı verildi. Makineden kurtulmuş olan adam küçücük bir salın dev okyanus tarafından bir anda yutulması gibi son nefeslerini hızla tüketti. İmam usul usul dua okuyordu. Kadın çok fazla izleyemedi. Başını yatağın kenarında kavuşturduğu kollarına dayamış bir yandan da usul usul ağlıyordu. Yorgunluktan ağlıyordu daha çok, bir de mutluluktan. Her şeyin daha iyi olabilmesi için bu çok zor kararı vermişti. Kaslarının serbest kalmasından dolayı ağlıyordu, göz kaslarının ferahlamasından dolayı. İçinde hiç bir kötülük kalmamacasına ağlıyordu. Bittiği için sevinerek ve bu zor kararı vermeyi başardığı için gururla ağlıyordu.

Doktor hastanın ölüm saatini 23:57 olarak ilan etti. Hakem son nefesini veren adamın bileğini tutarak nabzın artık atmadığını teyit etti ve kayıtlarına ölüm saatini geçirdi. O sırada hakemin telefonu çaldı. Özür dileyerek odadan dışarı çıktı ve çıktığı gibi odanın kapısında bekleyen basın ordusunun flaşlarıyla baştan ayağa yıkandı. Sabah tüm gazetelerin manşetlerine taşınan habere eşlik edecek diğer fotoğraf da işte o anlarda çekilmiş oldu.

Devletlerarası konsey tarafından tek bir saldırıda en çok kaybı veren kente verileceği açıklanan büyük para ödülünün süresi dün, gece yarısı sona erdi. Şehrimizin de finalistlerden biri olduğu yarışmada, böyle talihsiz bir saldırıda en çok can kaybı vermiş olan kentle aramızda sadece bir kişi bulunuyordu. Uzun bekleyiş ve karar süresinden sonra yoğun bakımda yer alan kişinin fişi çekilerek ölü sayısı eşitlenmiş oldu. Bu büyük karar ve fedakârlığa rağmen ne yazık ki şans yine şehrimizden yana değildi. Karara tam bir saat kala yeni bir terörist saldırı gerçekleştirildiği ve ilk belirlemelere göre ölen sayısının iki şehirden de yüksek olduğu tespit edilmiştir. Ödül için verilen tarih dolmadan gerçekleşen bu saldırı sebebiyle ödülün saldırıya maruz kalan bu yeni kente verilmesine Devletlerarası Barış Konseyi tarafından oy birliği ile karar verilmiştir. *